

Ó, Isten, ki a törődött szívet

szöveg: Nagy I., Debrecen, 1806

dallam: L. Bourgeois, Genf, 1551

akkordok: koralkonyv.hu

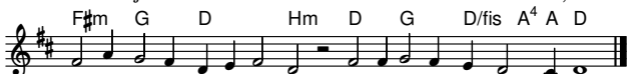
(42. zsoltár)

1. Ó, Isten, ki a törő-dött Szí - vet meg nem u - tá - lod,
Sőt a bá-natból ej-tő-dött Köny-ye-ke-t megszámlá - lod.

Ked - vel-jed ér - zé - si-met És el-mél - ke - dé - si-met,

Melyek szívemben támadnak Ha-lálán te szent Fi - adnak.

2. Mint sír a kertben magában, Mint küszködik a harccal, ∴ Mely a sötét éjszakában
A földre ejti arccal, Hol kínjait lelkében Érezvén és testében Vércseppel verejtékezik,
Elalél és csüggedezik.

3. De új erőt vesz magának, Lelkét megbátorítja, ∴ Mint a vitéz, ha harcának
Kezdeté tántorítja. Az eláruló csókra Önként megy a kínokra A fegyverekbe öltözött
Vérengző kísérők között.

4. A bíró, bár elismeri, Hogy ő vétkét nem látja, ∴ Elereszteni nem meri, Ostor alá
bocsátja. Látja a nép véresen, Nincs szíve, mely megessen, Fakad ily gyilkos
lármára: Feszítsd fel a keresztfára!

5. Függet már a fán kiterjesztett Kezekkel felszegezve, ∴ A föld testéből eresztett
Vérrel van befedezve. Elalélván végtére A kínok érzésére, Meghal, Atyjához
sóhajtva, Fejét keresztjére hajtva.

6. Ó, kínok közt elenyészett Megváltóm a keresztfán! ∴ Téged az egész természet
Búslakodva sirat s szán. Reng a föld alkotmánya, A holtakat is kiadja; A fényes nap
is bújába, Borul sötét éjszakába.

7. Elhal énbennem is a szív Ez iszonyú látásra, ∴ Bánatba merült lelkem hív
Bűneimért sírásra, Mert tudom, hogy helyettem, Ki sokképpen vétettem, Szenvedéd
a vereséget, Mely így vet éltednek véget.

8. Bízom más részről, mert a hit Hogy értem ontottál vért, ∴ Rettegésben
megenyhít, Tudván, hogy érdemedért Részeltetem az égben Ama nagy dicsőségben,
Hol te, ki értem szenvedtél, Örök méltóságot vettél.